

Érzed, ahogy nyalogat a nyelvével?
Úgy érzem, mintha minden, valami minden irányból be akarna szippantani.
Az egekben vagyok.
Lebegek, eltompultam.
Nem tudok tovább ellenállni.
Úgy érzem, mintha bedugtak volna a konnektorba.
Az áram átjárja a testemet, reszket a kezem és az ajkam.
Verejtékezem, és az egész testem, mint az óceán felszíne, fodrozódik, egyik hullám követi a másikat.

Minden fehérbe fordul, és a közeledő hullámok lassú és erőteljes mozgással átalakulnak a verejtékemmé.

Bármilyen volt is a ritmus a testemen belüli testemben, most már külső ritmusként jelenik meg.

Amikor az agyamban megszólal a zene, a tajték kitör.

A húsom milliárdnyi buborékja milliárdnyi mikroorgazmussá robban szét.

Színes pontokat látok.
Az utolsó élményem a halálos túlforrásodás.

A pótlékok apró porszemcsékké foszlanak és kiadnak egy olyan térbe, amelyben a szubsztitúció törvénye érvényét veszti; nincsenek vágyak, sem szükségletek.

Minden élet egyetlen pontban ér véget.
Egy pontban.

.....

TALES OF THE BODILESS Musical fiction – without science

is a composition of voices, sounds, lights and space that evolves in four tales about bodilessness. The four tales explore a condition that is hard to imagine before you experience it: a world without human bodies. Once humans are a thing of the past, and hence, no longer central, the world will be made vacant for fantasies about nonhuman forms of existence.

The Bog, Dogs, Substitutes and Their Dots

Tale #1: It all begins at an indeterminate point in time – it could be five thousand years ago or as soon as tomorrow – in a *BOG*. A bog is a wetland that accumulates peat, a deposit of dead plant material and mosses. It is usually formed in a humid climate, from rainwater on the acidic ground surface. A rather sensitive habitat, this historical eco-system conceals the memory of vegetation and past life. Bogs have yielded extremely well-preserved bodies, with organs, skin and hair intact, that were buried centuries ago. What would it be like to choose to die as a bog-body and become one with the landscape?

Tale #2: A glimpse of a world without humans, abandoned to their best friends – *DOGS!*

The history of humans begins with hunting and farming, which would have never progressed without people recruiting and taming wolves. Dogs were domesticated for the many roles and services they could provide humans: guide dogs, utility dogs, assistance dogs, hearing dogs, therapy dogs, medical subjects, emotional slaves. The origin of the dog race is ambiguous: its short biological history doesn't explain whether dogs were born by natural mutation from wolves or through human manipulation. By inbreeding dogs over the last three centuries, humans have engineered a limited variety of dogs based on the characteristics they desired to produce. After a long period – 1,5000 years – of human bondage and living as underdogs, the new dog age begins with decolonization. Dogs are left to wonder about their future: is this a chance to continue their evolution without humans?

Tale #3: *SUBSTITUTION* is a world in which sexual differences are replaced by the difference between the bodiless and those who still have bodies, who are "bodiful". This relationship between the bodiless and the bodiful, called "substitution", descends from the trade formerly known as prostitution. In substitution, the bodiless are agents of desire; their desire consists of longing for the body they lost. It drives the bodiless to seek vicariously the physical pleasure in the sensations they aren't capable of – since they no longer have bodies – in those who can live out this pleasure immediately in their own bodies. The substitutes are the only beings who can still enjoy their bodies. They substitute for the bodiless, by doing and acting out sensorial pleasure on their behalf.

The very act is done without any physical contact because physical contact, like touch, is, of course, impossible between a body and a non-body.

Tale #4: Substitutes practice bacterial sex. It isn't a reproduction of a species, but of the particles of one being – the substitute. The bodies of substitutes grow obese, uncontainable and unimaginable. Their flesh turns into foam made of a centillion of bubbles, single-cell organisms, that explode in a centillion of micro-orgasms. At the moment when the force of breakdown is greater than the force of desire, substitutes experience their ultimate pleasure – a kind of heat death – and pass into dust. They become small particles, or *DOTS*, of infinitely small mass.

TALES OF THE BODILESS unfolds four landscapes of sensations and cognitions, of sinking and rotting, of neurosis and aggression, of joy and expansion, of explosion and dissipation. A bodiless world requires that theater send its proper body – the stage – on vacation. This entails that the theatrical regime of senses and faculties in this performance is unsettled: listening battles vision and sight. The spectators' bodies remain as a rare live presence that gives duration to the fictions they inhabit.

Bojana Cvejic

4. MESE: PONTOK (POINTS)

A pótlékok a szexualitás terén leginkább a baktériumokhoz hasonlíthatók. Ennek a tevékenységnek nem a fajfenntartás a célja, hanem egy adott lény – a pótlék – sejteinek reprodukálása. Az erotikus játék hevében a pótlék teste dagadni kezd, egyre csak hizik, aránytalanul megduzzad. A hús formátlan masszává alakul, és az apró buborékok formájában benne habzó milliárdnyi egysejtű mikroorganizmus megannyi mikroorgazmust produkálva szétrobban. Amikor a robbanás ereje meghaladja a vágyét, a pótlékok elérik az érzéki gyönyör csúcsát, túlhevülnek és szétporlanak. Csupán apró részecskék, kiterjedés nélküli pontok maradnak belőlük.

Fordítás ugyanakkora vagyok, mint te vagyis semekkora

színeim az árnyékkal változnak
mindennek van alakja
csak nekem nincs és neked vigyázz, árnyékban vagy!
de komolyan, most akkor te én leszel?
inkább én leszek te!
egy vagyunk vagy kettő?

folyamatosan alakulunk egyből kettőbe, majd megint egybe és kettőbe
nem számít csak az számít,
hogya ne foglaljunk helyet

újrakezdjük:
most megint csak csupa én meg te van
áramlatok csapnak elő
valahonnan
meglöknek

beléd ütközöm
kibillentelek a helyedről
vannak pillanatok,
amikor arra lenne szükségem, hogy állj be a helyemre,
hogya én ugyanakkor
valahol máshol lehessek

mozgásban lévő valamik vagyunk,
de vannak olyanok is, amelyek nem mozognak
hogya van ez?
vagy kívárvuk, amig elér egy másik áramlat
vagy az emlékeinkre koncentrálnuk
az emlékeinkben van az energiánk
nagyon erősen koncentrálnuk

hogya emlékezzünk a színváltozás pillanatára
minek az emlékezés?
minél több színre emlékszel az árnyalatok billióiból
annál több energiád lesz megmozdulni
ha nem emlékszel ott ragadsz, ahol vagy
több száz évig is eltarthat

Kellőképpen messziről nézve bármilyen formájú és alakú tárgy csupán egy pontnak látszik. A pont végtelenül apró, mindenféle színben játszó részecskék tömege.

A pontok különleges lények, nem éreznek fájdalmat. Nyerni, veszteni, meghalni még annyi ideig sem tart, amennyi idő alatt egyáltalán belegondolnánk. A halál vagy a születés nem kötődik a testhez.

Felfoghatatlan, ésszel felérhetetlen küzdelem, amely nagyon sokszor visszatér és ismétlődik. Ez a mostani pillanat a pontok jelene, teljesen üres. Mint bármelyik apró részecskénél, a létezés a másodperc töredéke alatt véget érhet, de eltarthat tovább, akár évmilliókig vagy -billiókig is. Az emberi élet ideje olyan, mint amikor egy gyerek játszik.

FORDÍTÁSOK

1. MESE: A LÁP (THE BOG)

Minden egy pontosan nem meghatározható időpontban – valamikor nagyon régen, talán úgy ötezer évvel ezelőtt, de lehet, hogy éppen holnap – kezdődik egy láp mélyén. A láp nedves, mocsaras terület, amelynek felszíne alatt lassan vastag tőzegrétegek halmozódnak fel. A tőzeg elhalt vagy még nem egészen elhalt növények törmelékéből képződő, magas szervesanyag-tartalmú talajféle. Tőzegláp rendszerint csapadékos éghajlatú, savas, rossz nedvszívó képességű talajjal borított vidékeken alakul ki a sűrű esőzés következtében. Olyan, a legenyhébb környezeti hatásokra is érzékenyen reagáló természetes élőhelyről, egy ősidők óta fennálló ökoszisztémáról van szó, amely képes megőrizni a növényzet és az élet minden egyéb formájának emlékeztétét. Ezért is lehetséges, hogy egyes lápokból időnként akár évszázadok óta betemetett, gyakorlatilag mumifikálódott emberi testek kerülnek elő, amelyek belső szervei, bőre és hajzata szinte alig károsodott. Mi történe akkor, ha egyre többen döntenének úgy, hogy ily módon válnak eggyé a földdel és az elmulás ezen formáját választják?

Fordítás
Azt kérdezted, mi a láp. Megpróbálok elmagyarázni, nagyjából mihez is hasonlít. Képzeld el az összegyűlt esővizet. A hőmérséklete megegyezik egy olyan emberi test hőmérsékletével, amely 20 perce még életben volt: 4 oC. Folyékony, savas és gyúlékony, metán van benne, szintelen, szagtalan. Vasban és magnéziumban gazdag, a felszínét tőzeg borítja, amely nem elég szilárd, hogy rá lehessen lépni. Ha leásol benne négy méter mélyre, először homokot találsz alatta, aztán humuszt, nyolc méteren pedig sűrű agyagba ütközöl.

10 000 éves képződmény. Azóta megvan, amióta a jég végleg visszahúzódott. Nincsenek benne utak, sem ösvények, sem tájékozódási pontok – csak a feneketlen mélység. A láp a legtökéletesebb sírgödör, képes bármit elnyelni: embereket, tárgyakat, növényeket, esővizet. Az esővíz odalent elkeveredik a talajvízzel, és onnan már nem folyik tovább.

Itt a növények állatokkal táplálkoznak, mint a hanga, melynek viaszos levelei visszatartják a vizet. Ha valami-lyen rothadó szerves anyagból oxigén szabadul fel, a lápból gáz lövell a felszínre, a víz felszíne megremeg, és időnként apró lángcsóvák futkorásznak rajta. Itt minden fordítva működik: a lágy és puha dolgok megmaradnak, a szilárd anyag pedig felbomlik. Egye-sek egyszerűen tónak, mások mocsárnak mondják ezt az élettelen állóvizet,

Mi történik, ha belesüpped az ember? A tőzegmoha a láp felszínén megsérül, és a sejtekből felszabaduló nitrogén- és kalciumtartalmú cukorszármazékok lassan beszívárognak a felszín alá. Legelőször a kalcium lép

reakcióba: az ember csontjai meglágyulnak, a teste pedig eldeformálódik a ránehezedő súlytól. Miután a csontozatból kivált a kalcium, a test máris 10 kilóval kevesebbet nyom. A belső váz felszívódik, és nem marad más, csak a külső burok. A bőr, a haj, a köröm, az agy és néhány belső szerv – mint például a vese vagy a máj – nem tűnik el, ahogy a gyapjúból vagy bőrből készült ruhadarabok sem, ellenben az erőzió beindít egy sor olyan kémiai reakciót, amitől az emberi bőr elszíneződik, feketés és fényes lesz. Ha a test télen vagy kora tavasszal merül el, amikor a láp vize még hideg, nem bomlik el, akár több száz évig is sértetlenül megőrződik.

Ezek a mumifikálódott testek ott hevernek a láp mélyén. Ki tudja, mikor kerültek oda, évezredekkel vagy csak száz évvel ezelőtt, nincs különbség. A savas környezetnek köszönhetően az idő nem hagy nyomot a bőrön.

Hogya hogyan kerülnek ide a testek? Ki öngyilkos lesz, ki pedig áldozat. Mindegyik hulla magán hordozza a halál okát: egy kényszeredett, fülíg érő mosolyra emlékeztető hosszú vágást a nyakán, egy mély sebet a hasán, a kilógó beleket.

Ez a test a vaskor óta van itt. Meztelen, hason fekszik. A feje és a törzse észak felé fordul, a bal lába egyenes, a jobb karja és lába be van hajlítva. A ránehezedő savas víztömeg az évszázadok során alaposan eldeformálta. A halála előtt feltehetően kukoricából és legalább 60féle fű és növény magjából készült kását evett.

Ez is az elmulás egy lehetősége – az embert nem férgek falják fel, nem lángok emésztik el, csak beleveti magát a lápba, amely a csontjait leszámítva megőrzi a testét. Csak a váz rothad el – pont fordítva, mint a földben. Az arcvonások megmaradnak, bevésődnek. A test megtartja az alakját, csak kiürül. Olyan, mint egy kabát, amelynek nyílásait kitölti a láp. Beleolvad a környezetbe, örök nászban egyesül a láppal. De miért akarhatja bárki így végezni? A láp mélyén a test megbízhatóan konzerválódik. Persze időközben egyre fogy, összemegy, kiszárad, de valami mégis mindig megmarad belőle: az arc, a szem, a vonások továbbra is felismerhetők. Mintha az ember a halála után tovább öregedne. A láp a személyiség nélkül gondolzza a testet. Az emberi külső megmarad, de végül minden, ami annak idején emberré tette, már eltűnt belőle.

Te már nem létezel, de a tested még igen. És kezd úgy viselkedni, mint minden más, ami nem emberi eredetű, mint egy nem-emberi hálózat része. A múltat nem csak az emberek őrzik. Az állatok, a növények, a különféle mikroorganizmusok és ásványok elraktározzák mindazt, amit a láp mélye valaha elnyelt. Összefognak, mintha közös erővel ápolni akarnák a kollektív emlékezetet.

Az ember megszületik, aztán csecsemőből felnőtté válik. De mi más egy felnőtt ember, mint egy nagy adag víz és egy halom folyamatosan osztódó sejt, amely baktériumokat terjeszt?

MESÉK A TESTTELENSÉGRŐL / TALES OF THE BODILESS

2. MESE: KUTYÁK (DOGS)

Ez a mese egy olyan világban játszódik, amelyben már emberek sincsenek, csupán egykor leghűségesebb társaik maradtak talpon: a kutyák. Történetének kezdetén az emberiség vadászó és gyűjtögető életmódot folytatott, és ebből talán soha nem is lépett volna tovább, ha nem szelídíti meg a farkasokat. A kutyákat azért kellett kézhez szoktatni, hogy különféle szolgálatokra lehessen fogni őket: vannak segítő kutyák, vadászkutyák, házőrzők, vakvezetők, terápiás kutyák, kísérleti állatok, érzelmi rabszolgák. A kutyák eredete maig tisztázatlan: rövid biológiai fejlődéstörténetük alapján lehetetlen egyértelműen eldönteni, hogy a faj természetes mutáció eredményeként alakult-e ki, avagy – ha csak részben is, de – az emberiség a felelős érte. Az emberek több mint háromszáz éve tenyésztik és osztályozzák a kutyákat, és annak függvényében, hogy az adott cél érdekében az állat mely tulajdonságait és képességeit tartották fontosnak kihangsúlyozni, több tucatnyi különféle fajt hoztak létre. Miután az ebek hosszú ideig (nagyjából 15 000 évig) szolgálták emberszabású gazdáikat, elérkezett végre az idő, hogy lerázzák magukról a rabigát. Az új korszak uraiban, a kutyákban azonban felmerül a kérdés: most, hogy visszanyerték a szabadságukat, egyben a további törzsféjlődés előtt is megnyílik-e az út?

Fordítás
W : Abbahagynád egy kicsit?
Idegesít.
U : Én otthon dolgoztam. Te?
W : Egy laboratóriumban.
Kísérleti alany voltam.
U : Milyen kísérletben?
W : Rákszimatolásban.
Úgy hívtak: Nedves Orr.
U : Szóval fontos beosztásban.
W : Ha úgy vesszük, hogy a tudomány előreviszi az emberiséget, akkor... igen.
U : Nekem sem volt rossz dolgom. Még vadászni is jártam a gazdámmal.
W : A ranglétrán alacsonyan voltam. Viszont szerencsés kutyának mondhatom magam.
U : Mert nem altattak el és nem ettek meg?
W : Ahogy látod... Klónoztak.
A mesterséges szimat program nem vált be.
Vagyis szükségük volt rám és a hozzám hasonlókra.
U : Hányan voltakot?
W : Nedves Orr 1 és Nedves Orr 2.
U : Nem lehetett valami kellemes... Ki volt a gazdád?
W : Egy bizonyos Dr. Rolf.
U : *Fogd már be a pofád, te szaros kis korcs!*
W : Egy gépnek nem fontos, hogy találjon valamit.
De én majd megvesztem, hogy megfeleljek Dr. Rolfnak...
U : *Menj a picsába a doktoroddal együtt!*
W : ...és Dr. Rolf tudta, hogy én olyan helyen is szimatolok, ahová egy gép sosem jutna el. *A francba!*

U : *Nagy rakás szar az egész!*
W : *Edd meg, amit szartál!*
U : *Csak akkor eszem szart, ha éhes vagyok!*
W : Nem hiányzik, hogy valakinek a hú társa legyél?
U : Az emberek hiányoznak.
W : A gazdád után vágyakozol?
U : Lehetek az új gazdád? *Levélhetlek? Rád mászhatok?*
Csak ez a mikrochip maradt.
Amit beültetett a nyakamba.
W : *Dugd fel magadnak!*
U : *Kinevetsz?*
Tudod mit? Nyalogathatod a hónom alját!
W : Hol születtéł
U : Egy helyen...
W : Mekkora az a hely?
U : Nem nagy, néhány utca, néhány ház, néhány ez meg az.
W : *Egy kibaszott kis porfészek.*
U : Kösz szépen.

W : Szóval ott születtéł, abban a „néhány”-ban, szar ügy.
U : Ja. Nem irigyellek.
W : Kösz. Mi a fajtád?
U : A nyakam hosszú, hogy jól lehessen simogatni, és kedvesen tudok mosolyogni.
W : Hogy hívnak?
U : Felső Ajak. Szeretek nyalakodni.
W : *Ne szégyenlősködj már! Szarj a számba!*
U : Tudod, mi a boldogság?
W : Ahhoz hogy szomorú lehess, tudnod kell...
U : *Tetszel nekem...*
W : ...mi a boldogság.
U : ...*csak hát bűzlesz.*
W : Ilyen büdösen is tudod, mi a boldogság?
U : Csokoládé, büdös nadrág, koszos zokni... minden,a mi bűzlik.
W : Ilyen büdösen is tudod, mi a boldogság?
U : *A kurva anyád! Apádnak ugass!*
W : Ahhoz, hogy boldog lehess, előbb meg kell tapasztalni a szomorúságot.
U : Nem értelek.
W : *Tele van a fejed minden szarral.*
U : Na, most már értelek.
W : Vicces, könnyű, vicces, nedves, nedves.
U : Kicsit elvont vagy. De attól még édes.
W : Köszönöm.
U : Én is köszönöm.

Megszagolgatnál?
W : 34 rákos gócot szimatolok.
U : Ez a hosszú nyak ára.
W : *Tedd a pöcsöd az asztalra!*
U : Szeretem, ha a nyakamat simogatják... Pontosan mit szimatoltál ki rajtam?
W : Oszteoszarkómát, orális melanomát, rosszindulatú hisztiocitózist, non-Hodgkin limfómát...
U : Nem is tudtam, hogy ilyen gazdag vagyok.
W : *Legszívesebben belebújnék a seggedbe, és aztán kimásznék a szádon.*
U : Ha nincs ellenedre...
W : Részemről az élvezet.
U : Mondd csak... mit gondolsz...
Nem zárhatnánk le valahogy ezt a beszélgetést?
W : Az nem fog menni...

U : Látom, húzod a lábad.
W : Nem sikerült túl jól a fedeztetés.
U : *Dugasd meg magad!*
W : Kicsit hiányosan jött össze a genetikai állomány.

Nem akarlak megdugni.
U : *Dugj meg!*
W : Ezért vagyok ilyen suta. Nem tudok futni.
U : *Dugj meg! Kétszer!*
W : *Mi van akkor... ha nem... vagy hajlandó baszni?*
U : Tudod, honnan származunk?
Kinából... Valamikor, néhány ezer évvel ezelőtt
Kinában élt 3 nőstény farkas...
W : *Kuss! Vaú, vaú!*
A mi esetünkben a törzsfejlődés túl gyorsan zajlott és túl hamar abbamaradt.
U : *Úlj már bele a pöcsömbö, te szőrös kis húsgombóc!*
W : Nagyon régóta klónoznak minket.
U : *Csak hülyítesz a muffoddal!*
W : Menj vissza Kinába!
U : Bocs, bocs. Azt hiszem, van itt egy kis félreértés.
W : Hallod, amit mondok?
U : Holnap földrengés lesz.
W : Tetszik ez a zene.
U : Jaj, ez mennyire hiányzott! Simogass... becézzess.
W : Neked tényleg hiányoznak az emberek...
Bele fogsz dögleni, ha ennyire ragaszkodsz a gazdádhoz.
U : Ha kihal az emberiség, a kutyák is elpusztulnak.
W : A gazdád után akarsz halni?
U : Te falkában szeretnél élni? Inkább legyen gazdám, minthogy egyedül éljek. Vezetőkutya voltam, terapeuta. Betegeken, félőrülteken segitettem. Most meg nem vagyok semmi. Nincs semmi dolgom...
W : Hagyd abba! Ne nyalogasd a pofám!
U : Nem tudom elfelejteni, ahogy puszilgatott... Ha megvizsgálnánk a vérem, biztosan tele lenne az ő sejtjeivel.
W : Teljesen megzavarodott a buksid.
U : Vedd belőlem ki a chipet! Úgysincs már, aki figyeljen a jeleimre... Nem akarom tovább csinálni.
W : Biztos vagy benne? Gyere közelebb!
U : Még valami... Játsszunk Miskást!
A gazdám Miskának hívott.
Neked azt kell mondanod: „Úgy szeretlek, Miska!”

U : Úgy szeretlek Miska!
U : Nem így! Dallamosabban, több érzelemmel!
Úúúúgy szeretleeeeeek, Miiiiska!
W : Úúúúgy szeretleeeeeek, Miiiiska!
U : Még egyszer!
W : Úúúúgy szeretleeeeeek, Miiiiska! Szeretleeeeeek!
U : Még egyszer!
W : Úúúúgy szeretleeeeeek! Miiiiska, szeretleeeeeek!

U : Úgy szeretlek Miska!
U : Nem így! Dallamosabban, több érzelemmel!
Úúúúgy szeretleeeeeek, Miiiiska!
W : Úúúúgy szeretleeeeeek, Miiiiska!
U : Még egyszer!
W : Úúúúgy szeretleeeeeek, Miiiiska! Szeretleeeeeek!
U : Még egyszer!
W : Úúúúgy szeretleeeeeek! Miiiiska, szeretleeeeeek!

Kutyák, ne hiányozzanak nektek többé az emberek! Miféle szeretet után vágyakoztok?
Az kell, hogy úgy bánjanak veletek, mint valami pólyással! Élvezitek, ha a feltétlen szeretet fejében megjutalmaznak egy kockacukorral?

Kutyák, ne hiányozzanak nektek többé az emberek! Véggigondoltátok egyszer is, hogy min alapszik ez a szeretet?

Az emberek csak a hiányt kompenzálták vele. A félresikerült házasságukat, az gyerekek elköltözését, a többi emberi lénnyel folytatható kommunikáció képességének elvesztését.
Mondjátok meg, kutyák, miért hiányoznak nektek annyira az emberek?
Mert volt kit megvédenetek?

Mert hízelgett nekik, hogy ragaszkodtok hozzájuk és kimutatjátok feléjük a szereteteteket?
Mert a gazdátok olykor megsimogatott és addig edzett, amíg meg nem nyertétek neki a New York-i Central Parkban a futóversenyt, hogy legyen mivel hencegnie?

Kutyák, elég a rabszolgasorból! Minél szigorúbban felügyelt és minél ritkább fajtához tartoztok, annál magasabb a piaci értéketek, de ti is annál nagyobb árat fizettek, mert elkaptok mindenféle betegséget.
A pedigré kikezdi a szépségeketek.
Felejtsetek el, hogyan szeretnének látni titeket az emberek!
Plutó, Lajka, Lassie maradjon csak meg az emberek képzeletében!
A beltenyészet nemcsak karikatúrává alacsonyít titeket, hanem belétek oltja a rákos sejteket.
Ne egyetek több cukrot!
Ne vakuljatok bele a cukorbetegségbe!

Kutyák, álljatok meg végre és nyissátok ki a szemeketek!
Eddig talán észre sem vettétek, mennyiféle állapot él körülöttetek. A törzsfejlődés talán még új irányt vehet: falkába szerveződhetnétek patkányokkal, macskákkal sakálokkal.
Engedjétek szabadjára az agressziót, kövessétek az ösztöneiteket, ne hagyjátok magatokat, ugassatok, amennyit csak bírtok, ahogy csak a torkotokon kifér, zuhanjatok a lehető legmélyebb álomba! hová mehetnétek, fejlődés nélkül a jövő bizonytalan.

3. MESE: HELYETTESÍTÉS (SUBSTITUTION)

Egy olyan világba lépünk át, amelyben nem a nemük szerint különböztetik meg az embereket, hanem aszerint, hogy van-e még testük vagy már nincs. A testi és testetlen lények közötti kapcsolat, az ún. „szubsztitúció” a „legősbibb mesterség” – a prostitúció – mintáját követi: a vágyaik kielégítését kereső „ügyfelek” testetlen lények, akik szeretnék újra átélni mindazokat az érzéseket, amelyeket a testükkel együtt elveszítettek. De mivel testük már nincs, a vágy viszont győtri őket, kénytelenek másokon, olyanokon keresztül hajhászni a számukra immáron elérhetetlen fizikai élvezeteket, akik testi valójukból adódóan még képesek az érzéki örömökre. A fizikai kéj érzése már csak a „pótlékok” kiváltsága, akik a saját testük segítségével előidézik és az elképzelt keretek között eljátssszák a testetlen ügyfelek helyett az általuk vágyott érzéki élményt. Maga az aktus fizikai kontaktus nélkül zajlik, egész egyszerűen azért, mert nincs rá lehetőség.

Fordítás
Hogy történt?
Nem tudom. Egy reggel. Arra ébredtem, mintha két-tészakadtam volna.
És másnap már nem volt egyetlen fogam sem.
Vesztettem 20 dekát.

Többet nem ettem.
Nem, egyáltalán nem voltam éhes.
Sokat dolgoztam, és emlékszem, hogy nagyon izzadtam.
38 éves voltam. Nem sokkal azelőtt volt a születésnapom.
Amikor az első két kiló lement, megkönnyebbültem.
Könnyebben mozogtam.
A vesém, a beleim, a gyomrom...
Megkértem a szomszédomat, hogy minden reggel jöjjön át és mérjen le.
Márciusra 23 kilóra fogytam.
Nem emlékszem, hogy fájdalomaim lettek volna. Azt hittem,végre megvalósulhat a vágyam, hogy eltűnjön rólam minden felesleg. Úgy képzeltem, ettől majd könnyedébben mozgok és többet is tudok dolgozni.
Nem érzek semmit. De bele tudom élni magam, hogy van testem.
Vannak emlékeim a testemről.
Emlékszem a migrénre.
A vér szagára? Nem, csak az ízére emlékszem.

Így van. Prostituált voltam...
Azért csináltam, mert furán éreztem magam a testemben, és leginkább úgy tudtam ezt a szégyenérzetet legyőzni, hogy áruba bocsátottam a testem... és pénzzé tettem mások vágyait.
Így legalább könnyen pénzhez is jutottam.
Nem, nem éreztem magam megalázva, sem kizsákmányolva, inkább izgalmas és hálás feladat volt hideg és szomorú férfiakat újra életre keltetni...
Most más a helyzet. Testtel bírni manapság már oly nagy ritkaság, hogy szinte kiváltságnak számít.
Hogy hogyan mennek a dolgok mostanában, amikor az emberek között már gyakorlatilag nincs fizikai kontaktus?
Nos, szavakat használunk, hogy bizonyos érzeteket keltsünk azokban, akiknek nincs testük, amivel élvezhetnének.
Hogy miért? ...gondolom azért, mert egy test és egy testetlen lény között nincs mód az érintésre.
De talán nem voltam elég érthető: a mi ügyfeleinknek nincs teste, így a mi testünkre sincs szükségük... csak a képzelőerőnkre... a szavaink inspirálják őket... hogy elképzelhessenek olyan érzeteket, amelyeket ők maguk nem tapasztalhatnak meg, mi viszont képesek vagyunk átélni helyettük.
...Ő, kifejezetten élvezem a dolgot. Elég a tudat, hogy ezek a testetlen lények ott vannak, amiktől megduzzadok. Mintha baktériumokkal szexelnék.
Igen... ez egyfajta szubsztitúció, nem, nem prostitúció. Szubsztitúció. Helyettesítés.
Jobban hangzik, nem? Helyettesítek, nem kurválkodom. Pótolok... Mások pótléka vagyok.

Hogy mi van a szerelemmel? Nem hiányzik... idejét múlt elképzelés.
A mi érzéseink sokkal kifinomultabb viszonylatokat generálnak.
Például többszerelműséget – amikor valaki egyszerre több szerelmi kapcsolatot tart fenn.
Vagy komperziót...
A komperzió azt fedi le, amikor valaki abban leli örömet, hogy tudja, hogy az, akit szeret, más iránt is érez szerelmet, nem csak iránta.

Emlékszem, ahogy az éhség marta a gyomromat.
Arra az érzésre, ahogy a reggeli kávé illatára a szar

megindult lefelé a beleimben...
Nem sűrűn nyaltam segget, de egyszer-kétszer előfordult, és inkább édes íz maradt utána a számban.

Testépítő voltam. Már a felülésektől is orgazmusom lett...
...
Állandóan fáztam, az ujjaim elkékültek, a hajam lógott, a pulzusom lelassult, bármelyik pillanatban elkaphatott volna egy szívinfarktus
Az emésztésem felmondta a szolgálatot, a keringésem leállt, a fogaim kihullottak...
Darabjaimra hullottam, és ha valamit ettem, azonnal rohannom kellett a vécére.
A bőröm felszívódott.
A húsom is felszívódott.
Ha nem tudom használni a kezem, mert nincs karom, nem tudok fogni se.

Ha nem tudsz fogni, nem tudsz

Ha nincs kar, nincs hónalj, Ha már nem érzel semmit
Ha már nincs kint, nincs száj, sem ajak
Ha nincs szájad, nem tudsz lélegezni
A csontok szívódtak fel utoljára.
Aki már nem képes fogni, írni sem tud
lopni vagy maszturbálni sem.

izzadság sincs. kedved sincs hozzá...

Ha nincs bőr, nincs érintés.
Nem tudsz csókolni, sem harapni és elmegy a hangod...

Hallasz?
Itt vagy?
Adj valami jelet!
Van ott valaki?

Helló!
Nem hallasz?
Akarsz beszélgetni?
Itt vagy velem?
Zavarhatlak?
Szeretnéd, ha inkább elmennék?
Mondtál valamit?
Segítsék, hogy emlékezz?
Akarod látni a kezed?
Akarod hallani a hangod?
AIDS-es voltál?
Ez az első alkalom vagy voltál már nálam?
Akarod, hogy beszéljek rólad?
Nem értelek.
Megismételnéd?

Ki vagy te?
Kedvelsz engem?
Érezhetek helyetted?
Szeretnéd, ha úgy csinálnám, hogy érezz engem?
Azért vagyok itt, hogy érezz.
Nem azért, hogy elcsábítsalak.
Elő tudom hozni az emlékeidet.
De álmokat nem adhatok.
Tudni akarom, hogy itt vagy
Tudod, ki vagyok?
Az a dolgom, hogy élvezetet nyújtsak.
Tudod, miért vagy itt?
Mert ami neked nincs, az nekem van.
Te arra vágysz, ami nekem nem kell.
Nekem a vágyad kell, hogy kibontakozhassak.
A pótlékod vagyok.
Mindegy, hogy férfi vagy-e vagy nő.
És hogy én férfi vagyok-e vagy nő.
Figyelj rám, kérelek, de ne sietess, különben a sejtejem szétesnek.
Nyújtsuk el ezt a pillanatot!
Nagyon jó, folytasd, kérelek.
Érzem ahogy a nedv szétárad bennem
Duzzadok.
Bárcsak látnál!
A sejtejem ezrével tolakodnak.
Kitágulnak a pórusaim.
Tetszik, ahogy csinálod.
Tíz fokot emelkedett a hőmérsékletem.
A bőröm puha.
Látom az első buborékokat.
Kezdek verejtékezni.

...
Képzeld azt, hogy megérintesz.
Szó szerint elolvadok a kezed között.

Reszketek.
Nevetek.
Elérek a csúcsra.
Érzed?

Kinyílok, egyre csak tágulok, egészen addig, amíg az érzés el nem éri az idegeket.
A világ mindjárt megtelik a kéjjel.
Többet akarok.
Be tudsz hatolni a szavaimba?
Indulj el a végtelen folyosókon, csak végig a falak mentén!
Nem hiszem, hogy az a hely, ahol az előbb jártunk, a testem lett volna...
Két ember vagyok, és ez a két ember szeretkezik egymással.
A szexualitásunk nem emberi természetű.
Ez a legnagyobb titok.

A verejtékemben egy apró állatka úszkál, valami halfajtára hasonlít, csak emléős.
Egy kiéhezett macska...
A verejtékem eggyé válik ezzel az állatkával, amelyik egyre éhesebb: kitátja a száját, belőle buborékok buggyannak elő, ahogy a nyelvével nyalogat, lefetyel, csapdos.